

Arrest

**nr. 152 441 van 14 september 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 september 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terughrijving van 4 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Gerrit KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster bood zich op 4 september 2015 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Douala (Kameroen) met bestemming Brussel.

1.2. Op 4 september 2015 neemt de verwerende partij een beslissing tot terudrijving, waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

TERUGDRIJVING

Op 04/09/2015 om 11h10 uur, aan de grensdoorlaatpost werd door ondergetekende, de heer / mevrouw : naam K.D. voornaam M.L.

(...)

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te [...]

houder van het document Nationaal Paspoort van Kameroen nummer xxxx afgegeven te Douala op : 03.10.2013

houder van het visum nr. xxx van het type C afgegeven door Belgische Ambassade te Yaounde geldig van 22.08.2015 tot 18.09.2015

voor een duur van 12 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Douala met SN372, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

x (E) is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden 12 dagen naar België te reizen. Betrokkene is niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (toeristische info, reisbrochures, reisplanning, ...). Betrokkene verklaart helemaal alleen te reizen en hier eveneens op het grondgebied geen kennissen, vrienden of familie te hebben. Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie voor 4 dagen, hiermee geconfronteerd zegt betrokkene dat ze waarschijnlijk ook naar Frankrijk en Duitsland zal reizen. Ook voor deze landen beschikt betrokkene over geen enkele reisplanning. Tijdens het opstellen van het administratief verslag door de Federale Politie wordt de grenscontrole telefonisch gecontacteerd door een man die claimt mevrouw K te komen afhalen, dit gegeven is totaal tegenstrijdig met de verklaring van betrokkene.

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift kiest de verzoekster voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekster voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van de artikelen 32, lid 1, a) en 34, lid 2 van de Visumcode.

4.3.2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

Er wordt in feite als volgt gemotiveerd:

"x (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden 12 dagen naar België te reizen. Betrokkene is niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (toeristische info, reisbrochures, reisplanning, ...). Betrokkene verklaart helemaal alleen te reizen en hier eveneens op het grondgebied geen kennissen, vrienden of familie te hebben. Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie voor 4 dagen, hiermee geconfronteerd zegt betrokkene dat ze waarschijnlijk ook naar Frankrijk en Duitsland zal reizen. Ook voor deze landen beschikt betrokkene over geen enkele reisplanning. Tijdens het opstellen van het administratief verslag door de Federale Politie wordt de grenscontrole telefonisch gecontacteerd door een man die claimt mevrouw K te komen afhalen, dit gegeven is totaal tegenstrijdig met de verklaring van betrokkene."

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 62 vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet op het eerste zicht.

4.3.2.3. In zoverre verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, in het bijzonder klaagt ze de onredelijkheid er van aan, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Verzoekster verwijst naar artikelen 32, lid 1 a) en 34, lid 2 van de Visumcode waarin wordt bepaald wanneer een visum kan worden geweigerd of ingetrokken. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat het gegeven dat zij over een Schengenvisum beschikt, niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Artikel 30 van diezelfde Visumcode stelt uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. Aldus wordt een schending van artikelen 32, lid 1, a) en 34, lid 2 van de Visumcode prima facie niet aangetoond.

4.3.2.4. Huidig artikel 5 van de Schengengrenscore handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (18), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfstitel of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen aan een grondige controle onderworpen.

a) De grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 5, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het Schengeninformatiesysteem (SIS) en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen.

a bis) Indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 5, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van informatie op het gebied van visa voor kort verblijf (VIS-verordening).

Artikel 3 van de vreemdelingenwet laat in dit opzicht verweerder toe om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, 3° van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

4.3.2.5. Verzoekster werd door de verwerende partij geïnterpelleerd over haar reismotieven. In het administratief dossier bevindt zich het verslag van de grensinspectie van 4 september 2015 dat volgende inhoud bevat:

7. Verklaringen en info gegeven door de passagier + vaststellingen :

- Bij interpellatie verklaart de dame dat ze hier is voor toeristische redenen. Ze wenst België te bezoeken. Als we vragen welke stad ze wil bezoeken kan ze ons geen plaatsnaam geven.
- De dame heeft geen toeristische info noch brochures voor een reis naar BELGIE. De dame kan ons geen plaatsnamen geven noch bezienswaardigheden.
- We vragen de dame of ze kennissen of familie heeft in België of Europa. De dame zegt ons dat ze geen familie heeft in Europa maar een dame kent in Parijs. We vragen haar of ze deze dame gaat bezoeken. De dame deelt ons mede dat ze geen mogelijkheid heeft om deze te contacteren en dat ze deze niet gaat ontmoeten.
- Op onze vraag waar ze gaat verblijven geeft ze ons een hotelreservatie. Ze bevestigt dat ze 4 dagen gaat verblijven in het hôtel Charlemagne te 1000 BRUS SEL. Het totaal bedrag van deze reservatie is 386.78 euro. Als we haar vragen wat ze nadien gaat doen deelt ze ons mede dat ze dit hôtel gaat verlengen en daar haar volledige verblijf gaat blijven wat zou maken dat dit verblijf haar +/-1150 euro zou kosten.
- We vragen hoeveel de dame bij heeft in betaalmiddelen. De dame toont ons 1500 euro in cash. Het richtbedrag van 95 euro per dag maakt dat de dame voor haar verblijf van 12 dagen een totaalbedrag van 1140 nodig heeft. Alhoewel de dame de wettelijke richtbedragen respecteerd kunnen we ons wel

vragen stellen aangezien ze al 1150 euro nodig heeft enkel voor haar hotel te betalen.

• Als we haar confronteren met het feit van haar geldelijke middelen en de hotelprijs weet ze geen antwoord hoe ze de rest van haar verblijf gaat betalen. Ze begint zelfs over mogelijke bezoeken aan FRANKRIJK of DUITSLAND want daar zou het verblijf goedkoper zijn.

• 0825hrs : net voor het verzenden van het administratief verslag krijgen we een telefoon van een man. Deze zegt dat ze de vriendin is van mevrouw en haar hier komt afhalen. We delen mede dat de dame verklaarde hier niemand te kennen. Als we vragen naar haar gegevens reageert de man heel ontwijkend en geeft ons vanaf dat ogenblik geen duidelijke antwoorden niet meer.

♦ Het is de eerste keer dat betrokkene een Schengenland bezoekt.”

4.3.2.6. Gelet op de vaststellingen van de verwerende partij, met name dat 1) verzoekster geen enkel idee heeft over wat ze gaat bezoeken in België hoewel ze verklaart hier te zijn voor toeristische redenen; 2) verzoekster verklaart enkel een dame in Parijs te kennen doch geen enkele melding maakt van de heer M.G. die klaarblijkelijk op haar stond te wachten; 3) verzoekster enkel een hotelreservatie heeft voor 4 dagen waarvan ze eerst verklaart die te zullen verlengen, doch wanneer ze wordt geconfronteerd met haar geldelijke middelen, het totaalbedrag voor het gehele verblijf in het hotel en de vraag hoe ze de rest van haar verblijf zal betalen, eerst een antwoord schuldig blijft en dan verklaart eventueel Frankrijk of Duitsland te bezoeken daar het verblijf ginder goedkoper is; en 4) de man, die verklaart verzoekster te kennen en haar op te wachten, heel ontwijkend antwoordt op de vraag naar gegevens over van verzoekster en geen duidelijke antwoorden meer geeft, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor dat de verwerende partij uit geheel van deze elementen, die steun vinden in het administratief dossier, besluit dat verzoekster niet in staat is het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden op concrete wijze te staven, zodat er onduidelijkheid bestaat omtrent het reismotief.

4.3.2.7. Verzoekster herhaalt dat zij over een hotelreservatie beschikt waar de naam van heer M.G. op voorkomt en stelt in het bezit te zijn van 1500 euro en een bankkaart. Daargelaten de vaststelling dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de naam van heer M.G. wordt vermeld in de hotelreservatie en dat evenmin blijkt dat verzoekster in het bezit was van een bankkaart, benadrukt de Raad dat de hotelreservatie en de geldelijke middelen van verzoekster niet worden betwist maar dat het reismotief/reisdoel van verzoekster door verwerende partij naar aanleiding van een interpellatie aan de grens en gehoor door de grensinspectie ernstig in vraag wordt gesteld aan de hand van precieze argumenten zoals vermeld in punt 4.3.2.2.

4.3.2.8. Verzoekster wijst erop dat uit de woorden “zo nodig” in artikel 3, 3° van de vreemdelingenwet volgt dat enkel in welbepaalde omstandigheden kan worden gevraagd om documenten voor te leggen die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Uit het verslag van de grensinspectie blijkt duidelijk dat verzoekster aangaf in België te zijn voor toeristische redenen. Gevraagd naar welke ze stad of bezienswaardigheid ze wil bezoeken kan ze geen plaatsnaam geven. Gezien het gegeven dat verzoekster niet de minste notie heeft over toeristische plekken in België, hoewel ze verklaart België te bezoeken omwille van toeristische doeleinden, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat dit een welbepaalde omstandigheid betreft waarbij de verwerende partij “zo nodig” kan vragen om een documenten voor te leggen die het reisdoel en de reisomstandigheden staven, wat in casu ook gebeurd is.

4.3.2.9. Verzoekster voert aan dat deze argumentatie omtrent het niet voorleggen van brochures en dergelijke, niet serieus is omdat ze evengoed op haar smartphone, die zij in haar bezit had bij aankomst in België, informatie kan bekomen omtrent de steden of monumenten die zij wenst te bezoeken. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de vaststelling, zoals blijkt uit het verslag van de grensinspectie, dat verzoekster niet de minste notie heeft over de bezienswaardigheden die zij in België wenst te bezoeken, wat geheel klemmt met haar verklaring tijdens het gehoor met de grensinspectie dat zij in België is voor toeristische doeleinden. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te verwachten van verzoekster dat zij minstens één bezienswaardigheid, stad of toeristische plek kan benoemen die haar ertoe gebracht heeft om België voor toeristische doeleinden te bezoeken.

Verzoekster stelt dat M.G., een kennis, haar opwachtte en dat hij haar in België zou rondleiden. Dit zou de man zijn naar waar wordt verwezen in het verslag van de grensinspectie. Evenwel blijkt uit dit verslag dat verzoekster, wanneer ze werd gevraagd of ze vrienden heeft in België of Europa, enkel verklaarde een dame te kennen in Parijs. Haar huidige betoog is geheel tegenstrijdig met de verklaringen die zij aflegde tijdens het gehoor met de grensinspectie. Uit het verslag van de grensinspectie blijkt bovendien

dat de heer M.G. zich vreemd gedroeg nadat hij werd gevraagd om gegevens over verzoekster en

ontwijkende antwoordde. In het verzoekschrift wordt geen verdere duiding gegeven over deze heer M.G. noch de relatie tussen verzoekster en hem verder toegelicht. Ter terechtzitting stelt de raadsman dat de heer M.G. de zus van verzoekster kent, wat het des te vreemder maakt dat verzoekster tijdens het gehoor geen melding maakte van deze heer M.G. Dat de heer M.G. uit eigen beweging contact heeft opgenomen met de grensinspectie, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat dit tegenstrijdig is met de eerdere verklaringen van verzoekster als zou ze enkel een dame in Parijs kennen noch doet dit afbreuk aan de vaststelling in het verslag van de grensinspectie dat de heer M.G. heel ontwijkend reageert wanneer hij om meer inlichtingen wordt gevraagd.

Verder stelt verzoekster dat het heel gemakkelijk is om vanuit België naar Frankrijk of Duitsland te reizen, maar dit betoog gaat voorbij aan het feit, zoals blijkt uit het verslag van de grensinspectie, dat verzoekster eerst geen antwoord wist te formuleren op de vraag hoe ze de rest van haar verblijf zou bekostigen gezien het totaalbedrag van een verblijf van 12 nachten in het hotel in Brussel en pas dan verklaarde naar Frankrijk of Duitsland te trekken daar dit goedkoper zou zijn zonder echter over een reisplanning te beschikken.

Verzoekster stelt dat zij misschien verkeerd begrepen is geweest omdat zij zich in het Frans uitdrukte en de verwerende partij Nederlandstalig blijkt te zijn en het verslag van de grensinspectie ook in het Nederlands werd opgesteld. Zij betoogt te hebben verklaard geen familie te hebben in België maar wel een kennis. Uit het verslag van de grensinspectie blijkt dat verzoekster de verwerende partij zeer goed heeft begrepen en de nodige verklaringen heeft kunnen afleggen. Ze heeft onder meer verklaard geen familie te hebben in Europa maar wel een dame te kennen in Parijs. Hieruit blijkt dat zowel voor verzoekster als voor verwerende partij het verschil tussen familie en vrienden/kennissen zeer duidelijk was en dat verzoekster ook een onderscheid heeft kunnen maken in haar verklaringen die door verwerende partij correct is begrepen. Verzoekster verklaarde een kennis te hebben, doch maakte enkel melding van een dame in Parijs. Er blijkt niet dat verzoekster melding heeft gemaakt van heer M.G., ook niet nadat hij de grensinspectie contacteerde, hoewel verzoekster daartoe de mogelijkheid had. Het is niet duidelijk waarom ze wel melding maakt van een dame in Parijs, maar niet van de heer M.G. die blijkbaar op haar in de aankomsthal stond te wachten, die een vriend is van haar zus en die haar zou rondleiden in België. Verzoeksters loutere beweringen kunnen niet op ernstige wijze de concrete motieven van de bestreden beslissing onderuit halen. Evenmin laat het stuk dat verzoekster voegt aan haar verzoekschrift, met name de verklaring van haar werkgever inzake het haar toegestane verlof, toe om tot een ander besluit te komen.

4.3.2.10. Er is prima facie niet aangetoond dat de verwerende partij niet met alle elementen die haar gekend zijn voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft rekening gehouden. De feitelijkheden die worden weergegeven in de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster toont prima facie niet aan dat de gevolgtrekkingen die verwerende partij uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht blijken op het eerste zicht geschonden.

Met haar betoog brengt de verzoekster op het eerste gezicht geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen aan.

De enige middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

Wvd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

M. MAES